

רע"פ 2152/23 - אליצור אטיאס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2152/23

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

אליצור אטיאס

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים ב-ע"פ 75519-12-19 מיום
7.2.2023 שניתן על ידי השופטים: ר' וינוגרד, ש'
ליבוביץ ו-ת' בר-אשר

בשם המבקש:

עו"ד אבשלום גיספאן

בשם המשיבה:

עו"ד שני פוגודה

החלטה

1. לפניי בקשה שניה למתן רשות ערעור בעניינו של המבקש.

הבקשה הראשונה הוגשה על ידי המשיבה - רע"פ 1089/21 (להלן: הבקשה הראשונה), ובמוקד שלה ניצבה סוגיה משפטית עקרונית - האם מידע שנקלט מכוח צו האזנת סתר שניתן לצורך חקירת עבירות מסוג פשע, יהא קביל כראיה בהליך פלילי להוכחת עבירה מסוג עוון. זאת, לאחר שבפסק הדין מושא הבקשה הראשונה, בית המשפט המחוזי קבע כי גופי החקירה נדרשו להגיש בקשה להרחבת צו האזנת סתר שניתן ומשלא עשו כן אין לקבל את תוצריו. מאחר

עמוד 1

שהרשעת המבקש על ידי בית משפט השלום התבססה בעיקרה על תוצרי האזנות הסתר, המבקש זוכה מאשר יוחס לו.

פרטי כתב האישום המלאים ועובדות המקרה נפרשו על ידי בהרחבה בפסק הדין בבקשה הראשונה ואיני רואה צורך לשוב ולפרטם.

2. הבקשה הראשונה התקבלה, ובפסק דין מיום 14.3.2022 קבעתי, בהסכמת השופטת ע' ברון והשופט ג' קרא, כי תוצרי האזנת סתר שבוצעה כדין יהיו קבילים בהליך פלילי להוכחת כל עבירה, ולא יהיו מוגבלים להוכחת עבירות מסוג פשע בלבד. כפועל יוצא, ערעור המשיבה התקבל והתיק הוחזר לבית המשפט המחוזי על מנת שידון בהרשעת המבקש בעבירת מרמה והפרת אמונים.

3. בהמשך לקביעות אלו, בפסק דין מיום 7.2.2023 בית המשפט המחוזי בירושלים דן פעם נוספת בערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט שלום. הערעור התקבל באופן חלקי.

נקבע, כי יש לזכות את המערער מעבירת מרמה והפרת אמונים בגין אירוע מסוים, ולהותיר על כנה את הרשעתו בעבירה זו בשל אירוע אחר - אשר כונה "אירוע האוטובוס". לפי כתב האישום, במסגרת אירוע זה פנתה למבקש אישה בעלת אזרחות ישראלית, אשר המבקש חפץ בקידום קשר רומנטי אתה, וביקשה ממנו כי יסייע בעדה לעבור את מחסום המנהרות עם אוטובוס שבו קבוצת ילדים והורים תושבי הרשות הפלסטינית. זאת, תוך שאמרה לו בכזב כי לנוסעים היתרי כניסה לישראל כדין. המבקש השיב כי יסייע בנדון והפציר באישה כי תפנה אליו בכל בקשה לסייע. למען הבהירות, להלן תמצית הקביעות העובדתיות ביחס לאירוע זה:

"בשעות הערב של יום 6.8.16 הנאשמת פנתה למערער [המבקש - י' א'] ואמרה לו שלמחרת היום היא צפויה לעבור במחסום באוטובוס יחד עם חבריה בדרכם לבילוי בבריכה. היא ציינה כי כולם בעלי היתר כניסה לישראל. הוא הבטיח לסייע להם ואמר שאם הם עוברים במחסום המנהרות שתתקשר אליו והוא יבוא וביקש ממנה להעמיד פנים שאינם מכירים. הם שוחחו גם למחרת היום והמערער הבטיח להיות במחסום כשהאוטובוס יגיע. הוא שוחח עם שוטר ששירת אותה עת במחסום, הודיע לו כי האוטובוס עומד להגיע וביקש שלא לעכב את נוסעיו. לאחר מכן שוחח עם הנאשמת והודיע לה שהנחה את מפקד המחסום לאפשר לאוטובוס ולנוסעיו לעבור. בשיחה נוספת ביקש כי תורה לנהג האוטובוס להגיע לנתיב הראשון במחסום שם הוא צפוי לחכות להם. בזמן השיחה הודיעה הנאשמת למערער כי האוטובוס כבר עובר במחסום.

[...] לא הוכחה הטענה הנטענת בכתב האישום כי לנוסעי האוטובוס לא היו היתרי כניסה לישראל. גם ביחס לאישום זה נקבע כי דובר במחדל חקירה שמשמעותו מתחדדת על רקע טענת הנאשמת כי כל נוסעי האוטובוס החזיקו בהיתרי כניסה לישראל, והעובדה שזהותם של לפחות שניים מנוסעיו היו ידועות למאשימה וניתן היה לברר בנקל אם החזיקו היתרי כניסה לישראל במועד הרלבנטי לאישום. גם לא הוכח כי המערער נכח במחסום בעת מעבר האוטובוס או שהורה באופן מפורש לשוטר שהיה במחסום להימנע מבדיקת האוטובוס או נוסעיו. אולם, ההוראה שניתנה לשוטר, שהיה כפוף פיקודית למערער, שלא לעכב את האוטובוס אפשרה לנוסעיו לעבור בצורה מהירה יותר את המחסום" (פסקאות 17-18 לפסק הדין של בית המשפט המחוזי).

4. לבסוף, בית המשפט המחוזי הפחית באופן משמעותי מעונשו של המבקש וגזר עליו עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 50 שעות. זאת, בעוד שבית משפט השלום גזר על המבקש עונש של ארבעה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות, לצד עונשי מאסר על תנאי. נומק, כי מתוך כתב אישום המונה שישה אישומים, המבקש הורשע בעבירה אחת בגין אירוע בודד; כתב האישום המקורי הוגש לפני יותר מ-5 שנים; וכן כי המבקש שילם בחייו המקצועיים והאישיים מחיר כבד בגין מעורבותו באירועים.

5. על פסק דין זה נסובה הבקשה שלפניי. בבסיס הבקשה שתי טענות עיקריות: הראשונה - כי נגרם למבקש עיוות דין חמור בכך שבית המשפט המחוזי הורה "בטרם הורשע" על שליחתו לקבלת תסקיר שירות המבחן שבו נדרש לקחת אחריות על שני אירועים שבגינם יוחסה לו הפרת אמונים. זאת, כאשר בסופו של יום הוא זוכה מאשר יוחס לו בגין אחד האירועים; השניה - כי לא התקיים דיון טיעונים לעונש, וכתוצאה לא נבחן האם יש להמליץ על אי-הרשעת המבקש. גם בכך המבקש רואה עיוות דין המצדיק את קבלת בקשתו.

מנגד, בתגובת המשיבה נטען כי הבקשה אינה מגלה עילה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" בהתחשב באמות המידה שנקבעו בפסיקה. ביחס להשגות המבקש על כך שהופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן, הודגש כי בית המשפט המחוזי, כערכאת ערעור, ממילא אינו דן בערעור תוך הפרדה בין שלב הכרעת הדין לשלב גזר הדין, כפי שמבוצע על ידי הערכאה הדיונית. המשיבה מוסיפה כי בתסקיר שירות המבחן הומלץ על עונש בהיקף של 140 שעות שירות לתועלת הציבור, ואולם בית המשפט המחוזי הסתפק בהטלת 50 שעות בלבד, בהתחשב בכך שהמבקש זוכה כאמור באופן חלקי. המשיבה הוסיפה: "אמנם ישנו קושי מסוים עם העובדה כי המבקש הגיע לשירות המבחן כאשר לא ברור מה היה הסטטוס המשפטי שלו, ורק אחרי כן הדבר התבהר, אך בסופו של יום העונש שהוטל על המבקש הינו עונש נמוך מאוד [...]". אשר לטענת המבקש כי לא נבדקה אפשרות אי הרשעתו, נטען כי המבקש כלל לא ביקש כי שירות המבחן יבחן סוגיה זו, ואף לא העלה טענה זו לפני בית המשפט המחוזי. גם לגופם של דברים, המשיבה סבורה כי אין הצדקה לסיום ההליך ללא הרשעה.

6. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש כי נגרם לו אי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 2329/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (23.3.2023)). המקרה שלפניי אינו נמנה עם מקרים אלו.

כאמור, נוכח פסק הדין בבקשה הראשונה התיק הוחזר לבית המשפט המחוזי אשר דן בהרחבה בטענות המבקש, קיבל את הערעור באופן חלקי והקל באופן משמעותי ביותר בעונשו. אף אם השתלשלות הדברים הדיונית הובילה ל"קושי מסוים", כלשון המשיבה, בכל הקשור לעיתוי בו המבקש נשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן - בראי העונש המקל שנגזר עליו העושה עמו חסד, אין מדובר ב"עיוות דין", רחוק מכך. כך גם ביחס לטענות המבקש באשר לבחינת אפשרות אי-הרשעתו, וביתר שאת כאשר מדובר בטענה אשר מועלית לראשונה כעת, במסגרת "גלגול שלישי".

7. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"ה בניסן התשפ"ג (16.4.2023).

ש ו פ ט
